

den Sag. Den henvistes atter til Finansudvalget, og der begravedes den, uden at noget Parti skænkede Begravelsen en Tanke. Saaledes saa man den Gang paa hele denne Historie, og denne Tavshed om Prinsens Palæ varede i 18 Aar. Tavsheden blev først brudt under Ministeriet Zahle, da den daværende Undervisningsminister Keiser-Nielsen i Marts 1917 nedsatte et Udvalg, hvori bl. a. sad en Repræsentant for hvert af de 4 store Partier; Venstre var repræsenteret ved den nuværende højtærede Finansminister, der uheldigvis ikke er til Stede i Dag. Udvalget afgav sin Betænkning i Marts 1920 og erklærede, at Prinsens Palæ ikke ydede den Garanti mod Brandfare, som et saa kostbart, enestaaende og uerstatteligt Indhold maatte kræve. Dette var altsaa alle Partiernes Repræsentanter enige om.

Den nuværende højtærede Finansminister sagde bl. a. den Gang: „For Prinsens Palæs Vedkommende er der gjort, hvad der vel overhovedet kan gøres med Hensyn til Isolation, Alarmeringsapparater, Nattevagt m. m., men den Fare, der dels hidrører fra Nabobygningerne — det maa vi lægge Mærke til —, dels ligger i selve det Materiale, hvoraf det gamle Palæs Bygninger er opført, staar som en Trusel, der maner til uden unødigt Opsættelse“ — jeg gør opmærksom paa, at saaledes siger Udvalgsmedlemmet Hr. N. Neergaard: uden unødigt Opsættelse — „at søge dem afløst af fuldt ud paalidelige Opbevaringslokaler“. Her til kommer, siger hele Udvalget, altsaa ogsaa den højtærede Finansminister, at Lokalerne i Prinsens Palæ med Rette kan betragtes som ganske utilfredsstillende, og at en Deling af Museet — saaledes som man altsaa nu foreslaar det — møder Modstand fra alle Sider. Jeg haaber derfor, at den nuværende højtærede Finansminister virkelig vil være med til at rejse Modstand imod det her fremsatte Forslag.

Hele Udvalget anbefaler meget stærkt at lægge Nationalmuseet i Kastellet, thi nu har man endelig fundet den frie Park og den skønne Plads, som Scavenius søgte allerede i Samlingen 1884—85.

Hvis ærede Medlemmer havde været til Stede i dette Udvalg — hvor bl. a. J. C. Christensen kom meget, fordi han var Repræsentant for Folkemuseet —, vilde de have bemærket, med hvilken Enstemmighed og Glæde man omfattede Tanken om at benytte Kastellet til Nationalmuseum; der var ikke Spor af Mislyd, alle var enige om Kastellet. Hele Udvalget siger om denne Plan:

„Hvad Kassellets Beliggenhed og Pladsens hele Karakter angaar, kan man vanskeligt finde noget Sted, der i højere Grad egner sig til Anbringelse af Nationalmuseet. De ejendommelige landskabelige Omgivelser, som det gamle Fæstningsanlæg frembyder, den gennemførte Isolering fra Omverdenen, der skyldes Fæstningsgravene, og som naturligt fremkaldte Indtrykket af en vis stemningsfuld Fredlysthed, endelig Forbindelsen med den ret enestaaende Promenade langs Havnen, alt bidrager til, at Valget af denne Plads paa Forhaand maa føles som ualmindelig tiltalende.“

Her stod Hr. N. Neergaard, den nuværende højtærede Finansminister, og her stod ogsaa Højres Repræsentanter, her stod Repræsentanter for Landstinget og Repræsentanter for Folketinget, alle paa det Standpunkt, at dette var en enestaaende god Plads, som man var glad ved at have fundet, og som man vilde anbefale at benytte.

Det var i Marts 1920, den nuværende højtærede Finansminister afgav denne Erklæring. Samme Aar dannede han sin Regering, og man ventede da, at han „uden unødigt Opsættelse“ vilde rejse de af ham selv foreslaaede Museumsbygninger i Kastellet. Men han foretog sig intet for at beskytte den Samling, som han selv havde kaldt enestaaende og uerstattelig, og saa hvilede Sagen igen.

I 1924 afløstes Hr. N. Neergaards triste Regering af Ministeriet Stauning, og saa blev endelig Kastelsplanen forelagt for Rigsdagen i Lovsform. Forslaget var ledsaget af en Række ministerielle Bemærkninger og en Redegørelse fra Arkitekten. Jeg antager, at ærede Medlemmer har gjort sig bekendt med dette Materiale, som jeg altsaa ikke her behøver at dvæle ved. Valget i December forhindrede, at Forslaget kom til Behandling her i Tinget. Dermed gled altsaa Fru Bangs Forslag bort, og til Behandling foreligger nu det Forslag om Nationalmuseets Bygningsforhold, som den nye Undervisningsminister har forelagt.

Ministeren erklærer i Bemærkningerne, at han og hans Regering ikke kan gøre Kastelsplanen til sin; derimod gør han Goos's og Sthyr's Forslag til sit uden at bryde sig om, at Folketinget gentagne Gange har afvist de to gamle Højreminstres Forslag, de to gamle Højreminstre, som før ham har haft Ideen om Prinsens Palæs Bevarelse som Museumsbygning. Den højtærede Minister bevarer Prinsens Palæ og tilføjer kun den gamle Materialgaard, hvorved Museet faktisk bliver delt i tre Afdelinger, nemlig de